

Czilli Aranka

With sun inside

Csend van és félhomály. És hűvös.

A szemközti pléhtető alatt az aszfalton két tizenéves balinéz srác gyors mozdulatokkal apró dobozkákat csavar bambuszszalakból és hátra-hátraadogatja őket egy idősödő nőnek, aki négy különböző színű virág fejéről tépdesi a szirmokat: piros, fehér, sárga, kék. Mindegyikből csippent az ujjai közé egy-egy adagot és dudorászva szétosztja, megtölti a tálkákat, figyelve arra, hogy minden színből jusson mindegyik tálkába. Aztán száraz, kígyóyszerű zöld levélszárakat szór a tetejükre.

Felajánlások lesznek ezek. Ilyenek lehettek a balinéz reggelek ezelőtt 100-200 évvel is, amikor Ubud utcáit még nem lepték el az idegen kontinensek turistái. Csak néhány nyugodt, dudorászó balinéz és az isteneik.

Hajnali hat óra. Fehérbe öltözött nő sétál ki a járdaszéli kőoltár elé. Fejet hajt az éles fogú kőszörny előtt (ami csak egy európai számára tűnhet szörnyetegnek, őt viszont védi és biztonságban tartja), és leteszi a virágtálcát eléje. Füstölőt gyújt, az illatos füstöt háromszor az arca, haja felé húzza a tenyerében, megfürdeti magát benne. Megtisztul. Homlokához emeli összeszorított tenyereit és hangtalanul imádkozik.

És ez majdnem egyszerre történik minden kapu előtt. Fél hétre a város illatfelhőben lebeg.

A szálloda teraszára bocsánatkérések között kilép egy nő, fejet hajt

előttem, mint társa a kőszörny előtt, és mosolyogva bejelenti, hogy kész a reggeli.

Besétálok. Relaxációs zene, két roskadozó asztal, rajta talán a világ összes színe arra vár, hogy tányéromra tegyem.

Újra mögém kerül a nő, megkérdezi, hogy tojást kérnék-e esetleg.

– Nahát, eszembe se jutott – gondolom, és úgy érzem, tényleg megennék egy tojást. Bólintok.

– És milyen legyen? – kérdezi.

Zavarba jövök. Hogyhogy milyen legyen? Hirtelen átfut a gondolataim az összes madárfaj. Tyúktojáson kívül soha nem ettem mást.

Érti a mosolyom.

– With sun inside? – kérdezi kedvesen.

Na, most igazán nem értem, de elfogadom, szégyellek rákérdezni.

– Let me bring to you! – meghajol előttem.

Elmosolyodom. Alázat és a szó legnemesebb értelmében vett szolgálat a balinéz élet. Kicsit feszélyez.

Leülök az asztalomhoz, mangólevet kortyolok, és várom a tojást.

Néhány perc múlva érkezik, fehér tányéron élém tesz két tükörtojást.

– Hát persze, with sun inside – csapok a homlokomra.

Bőséges reggeli után megérkeznek a társaim is. Már forróság van. Sajog a tegnapi leégett bőröm.

– Reggeliztetek? – kérdezem tőlük.

– Igen.

Elindulunk a majomerdő felé.

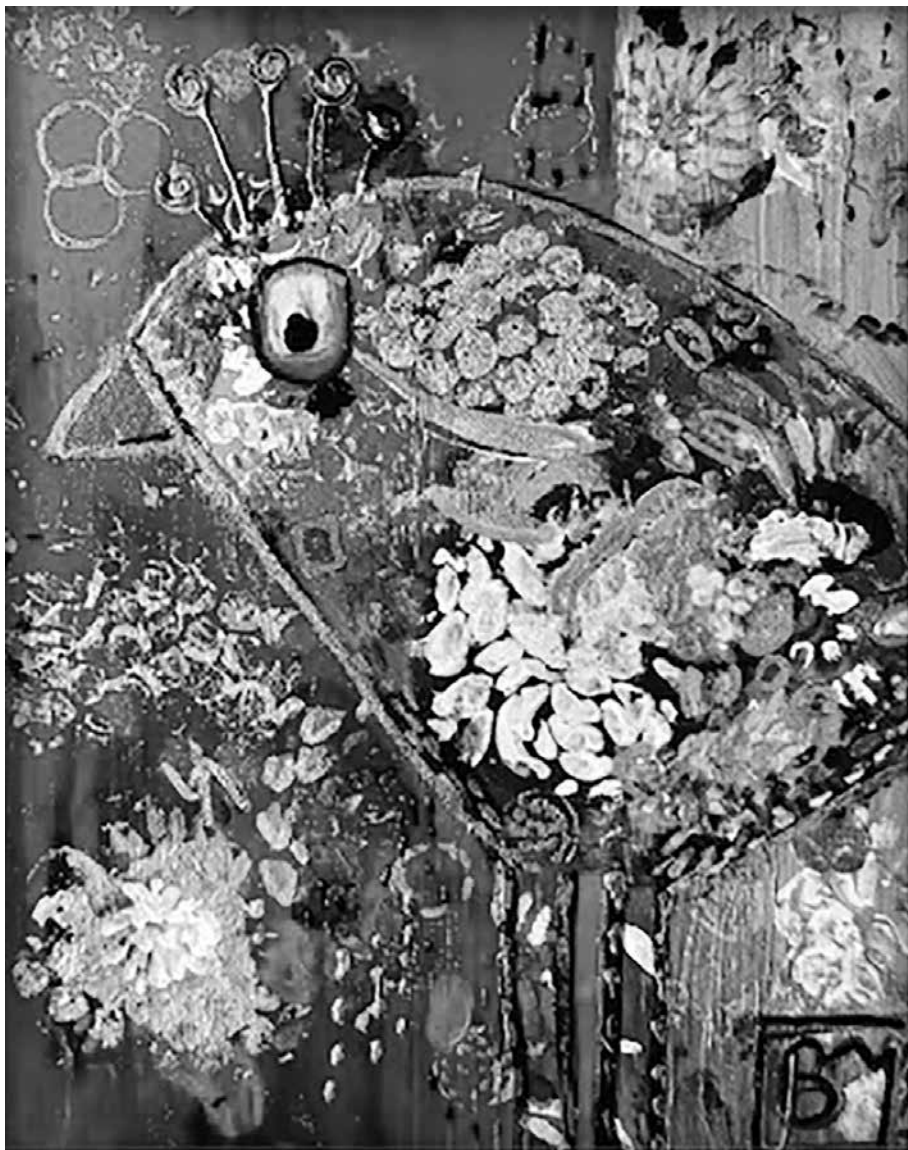
Felébredtek a turisták, elmenekült a csend az utcákról. Taxik áradata, robotgók hada hemzseg átláthatatlan logika nélkül az úttesten.

– Micsoda kosz! – szólal meg egyik társam.

– Az. És szegénység – erősít rá a másik.

Elmosolyodom. Mit tudnék adni ennek a néhány balinéz embernek, akivel ma reggel találkoztam, ha meglátogatna otthon Európában?

Fel tudnám szolgálni tányérukon a napot? És tudnának neki örülni vajon?

Madárkirály